Να σκεφτόμαστε την ώρα του θανάτου (Άγιος Λουκάς Κριμαίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 9 Ιουλίου, 2018

Πριν γίνει ο προφήτης Δαβίδ βασιλιάς του Ισραήλ υπηρετούσε τον βασιλιά Σαούλ. Ο Σαούλ, επειδή γνώριζε ότι ο Δαβίδ θα πάρει τον θρόνο, τον καταδίωκε, προσπαθώντας να τον θανατώσει. Μια φορά όταν η ζωή του κινδύνευε, ο προφήτης Δαβίδ είπε σ' αυτούς που ήταν τότε μαζί του: «Ένα βήμα με χωρίζει από τον θάνατο» (Α' Βασ. 20:3).

Θυμήθηκα τώρα αυτά τα λόγια γιατί πριν μία εβδομάδα έπρεπε να τα πω και εγώ. Ένα μόνο βήμα με χώριζε από τον θάνατο. Για ένα διάστημα ήμουν σχεδόν πεθαμένος, σχεδόν καθόλου δεν είχα σφυγμό και η καρδιά μου παρά λίγο να σταματήσει να χτυπά. Αλλά ο Κύριος με σπλαχνίστηκε. Και τώρα ακόμα είμαι αδύναμος και μόνο καθισμένος μπορώ να μιλάω με σας.

Θέλω να σας πω κάτι πολύ σημαντικό, θέλω να σας πω για τη **μνήμη του θανάτου**, διότι ο θάνατος βρίσκεται πολύ κοντά στον καθένα μας, όπως ήταν τόσο κοντά σε μένα το προηγούμενο Σάββατο. Ο καθένας από μας μπορεί να πεθάνει ξαφνικά, τότε που δεν περιμένει. Γνωρίζετε ότι η ζωή πολλών ανθρώπων τελειώνει ξαφνικά και απρόοπτα.

Να θυμάστε πάντα, χαράξτε στην καρδιά σας τον λόγο αυτό του Χριστού: «*Έστωσαν υμών αι οσφύες περιεζωσμέναι και οι λύχνοι καιόμενοι*» (Λκ. 12:35). Να θυμάστε πάντα τον λόγο αυτό και ποτέ να μην τον λησμονήσετε. Όταν οι άνθρωποι ετοιμάζονται να περπατήσουν ένα μακρύ δρόμο ή να κάνουν μία δύσκολη εργασία δένουν στη μέση τους το ζωνάρι. Και όταν περπατάνε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας έχουν μαζί τους λυχνάρια και είναι σημαντικό γι' αυτούς τα λυχνάρια αυτά να είναι πάντα αναμμένα.

Το ίδιο και στην πνευματική μας ζωή, η μέση μας πρέπει να είναι ζωσμένη και τα λυχνάρια μας αναμμένα. **Πρέπει να είμαστε ακούραστοι εργάτες του Θεού και να αγωνιζόμαστε πάντα κατά του διαβόλου**, ο οποίος σε κάθε μας βήμα προσπαθεί να μας αποτρέψει από τον Χριστό και να μας θανατώσει με τους πειρασμούς. Γι' αυτό ο Κύριος Ιησούς Χριστός μάς έδωσε αυτή την εντολή: «*Έστωσαν υμών αι οσφύες περιεζωσμέναι και οι λύχνοι καιόμενοι*».

Ποτέ να μη λησμονείτε ότι η επίγεια ζωή μάς δόθηκε για να

προετοιμαστούμε για τη ζωή την αιώνια και η τύχη μας στην αιώνια ζωή θα κριθεί απ' αυτό, πώς ζήσαμε εδώ.

Να είστε πιστοί στον Χριστό, πιστοί με τον τρόπο που ο ίδιος έδειξε στην Αποκάλυψη του αποστόλου και ευαγγελιστού Ιωάννου. Εκεί Αυτός λέει: «*Γίνου πιστός άχρι θανάτου, και δώσω σοι τον στέφανον της ζωής*» (Απ. 2:10).

Πρέπει να είμαστε πιστοί στον Θεό, **πρέπει ακούραστα κάθε μέρα, κάθε ώρα και κάθε στιγμή να υπηρετούμε τον Θεό**. **Η ζωή μας είναι σύντομη**, δεν μπορούμε να σπαταλάμε άσκοπα αυτές τις λίγες ώρες και ημέρες της ζωής μας, πρέπει πάντα **να σκεφτόμαστε την ώρα του θανάτου**.

Όλοι οι άγιοι ασκητές είχαν πάντα στον νου τους τη μνήμη του θανάτου. Μέσα στα κελλιά τους είχαν κρανίο για να το βλέπουν και να θυμούνται τον θάνατο. Με δάκρυα το κοιτούσαν, σκεφτόμενοι ότι και αυτοί θα ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο. Υπηρετούσαν ακούραστα τον Θεό και δούλευαν εις τον Κύριον, όπως το έκανε ο όσιος Σεραφείμ του Σαρώφ.

Εκείνοι, όπως και εσείς, άκουγαν κάθε μέρα στον εσπερινό τα λόγια του 33ου ψαλμού: «*Θάνατος αμαρτωλών πονηρός*» (Ψαλ. 33:22). Όπως και εσείς, άκουγαν και αυτοί: «*Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού*» (Ψαλ. 115:6). Φοβερό θάνατο έχουν οι αμαρτωλοί. Και έχω δει πολλά παραδείγματα. Όμως ένα γεγονός που έχω δει πριν 40 χρόνια τόσο βαθιά αποτυπώθηκε στη μνήμη μου που δεν θα το ξεχάσω ποτέ.

Ήμουν τότε επαρχιακός γιατρός και με κάλεσαν στο σπίτι ενός πολύ γνωστού σ' εκείνη την περιοχή πλούσιου γαιοκτήμονα, που ήταν άνθρωπος πολύ κακός. Όταν μπήκα μέσα στο σπίτι του μού έκανε εντύπωση η ακαταστασία που υπήρχε εκεί. Άνθρωποι έτρεχαν από 'δω και από 'κει. Πάνω στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένος ένας γέρος με πρόσωπο κατακόκκινο που μόλις με είδε άρχισε κυριολεκτικά να ουρλιάζει. Έλεγε: «Γιατρέ, παρακαλώ, σώσε με! Πεθαίνω και μόνο με τη σκέψη, ότι μπορώ να πεθάνω».

Πού ήταν πριν εκείνος ο άνθρωπος, τι σκεφτόταν όταν ταλαιπωρούσε τους άλλους; Τι σκεφτόταν όταν τους έπαιρνε όλα τους τα χρήματα; Τώρα ο θάνατος ήλθε, είναι εδώ και είναι αργά πλέον να λες: «Πεθαίνω και μόνο με τη σκέψη, ότι μπορώ να πεθάνω». **Θα έπρεπε η ζωή σου να ήταν τέτοια ώστε να μη φοβάσαι τον θάνατο**.

Ποιος δεν φοβάται τον θάνατο; Μόνο αυτός που ακολουθεί τον Χριστό, που όλη τη ζωή του κατευθύνει με σκοπό να τελεί τις εντολές του. Τέτοιοι άνθρωποι δεν φοβούνται τον θάνατο. Γνωρίζουν την υπόσχεση που έδωσε ο Κύριος

Ιησούς Χριστός στους μακαρισμούς: «*Χαίρετε και αγαλλιάσθε, ότι ο μισθός υμών πολύς εν τοις ουρανοίς*» (Μτ. 5:12).

Τελείως διαφορετικός ήταν ο θάνατος των αγίων. Ο άγιος Σεραφείμ πέθανε γονατισμένος μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, στην οποία προσευχόταν πάντα. Έτσι στεκόμενος στα γόνατά του κοιμήθηκε και ήταν τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατός του.

[Από το βιβλίο: Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Κριμαίας, Λόγοι και ομιλίες, τόμος Γ'. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2003, σελ. 283 (απόσπασμα)]

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org*)*